

Dopersduin

SCHOOORLSE BERICHTEN

winter 2020

INHOUD

Bezinnen

Bespiegelen & verdiepen.

- 4 Ochtendgebed
- 24 Bij de bijbel
- 37 Avondgebed
- 40 Nr 12 uit de Schoorlbundel
- 48 Ochtendgebed
- 57 Avondgebed

Dienen

Geen woorden, maar daden

- 3 Dichterbij
- 20 Dopersduinding
- 32 Douchen met de deur dicht
- 52 Geen spelt tussen te krijgen
- 58 Dopersduinding
- 59 SSVS, praktische informatie

Vermaken

Voor iedereen jong van geest.

- 14 Kleurplaat
- 15 Verbouw slaaphuis 1
- 19 Bouwplaat
- 31 Dopersduin altaar
- 50 Zandkastelen

Bewegen

Neem de tijd, de ruimte en de plaats.

- 8 Mijmerpad
- 21 De Meeuw
- 34 Dopersduin doedingen

Ontmoeten

Treffen, leren, kennen.

- 6 De stoel 1/3
- 28 In de tijd van Henk Oortwijn
- 38 De stoel 2/3
- 44 Een buitenschoolse vrijwilliger
- 54 De stoel 3/3

MAG IK DICHTERBIJ

De 'Schoorlse Berichten' zijn een begrip voor gasten, vrijwilligers en Vrienden van Dopersduin. Ooit begonnen als mededelingenblad voor betrokkenen bij het 'huis', evolueerde het tot een inspirerende vakantieweek-in-een-magazine. Knutsels, verdichtfels, gebeden, illustraties, verhalen en foto's, heel veel foto's.

De 'Schoorlse Berichten' zijn heimwee op papier, bedoeld om met je mee te gaan, zodat je altijd een stukje 'huis' hebt ver van huis. Een stukje 'Schoorl' voor op je nachtkastje, in je laptop, op je thuiswerkbureau. De 'Schoorlse Berichten' zijn een kadootje. Een leesbare, tastbare herinnering. En een belofte.

Want juist nu, nu afstand houden het nieuwe dichtbij is, fluisteren de 'Schoorlse Berichten' ook het

verlangen naar een ander, ouder verhaal. Lonkend, roepend, spiegelen. Dat verlangen gaat niet (alleen) om versoepeling van maatregelen en eindelijk weer een terrasje te kunnen pakken. Nee. Het is doordringen van een zacht naderen, een voorzichtig openbloeien, een plotse verwondering, van je gezien, gehoord, gedragen weten. Dat iets, dat groter is dan jij, omvattender dan het nu, doordringender dan gezond verstand, verlokkelender dan social media, dat dat geheimenis jou zou kunnen raken, zacht als een streling. Zo maar.

Als je jezelf toestaat stil te worden, even maar, dan zingt het zachtjes in je, boven je, om je heen, als het ruisen van de bomen: 'mag ik dichterbij, mag ik dichterbij, toe laat me dichterbij, mag ik dichterbij?'

Mag ik dichterbij
Mag ik dichterbij
Toe laat me dichterbij
Mag ik dichterbij

Zoeken zul je, vinden zelden,
wie kan ik verstaan
Nooit ben ik zo feilloos angesproken
Een vogel met een gouden keel
prijst de zomer aan
Zingend is het ijs voorgoed gebroken

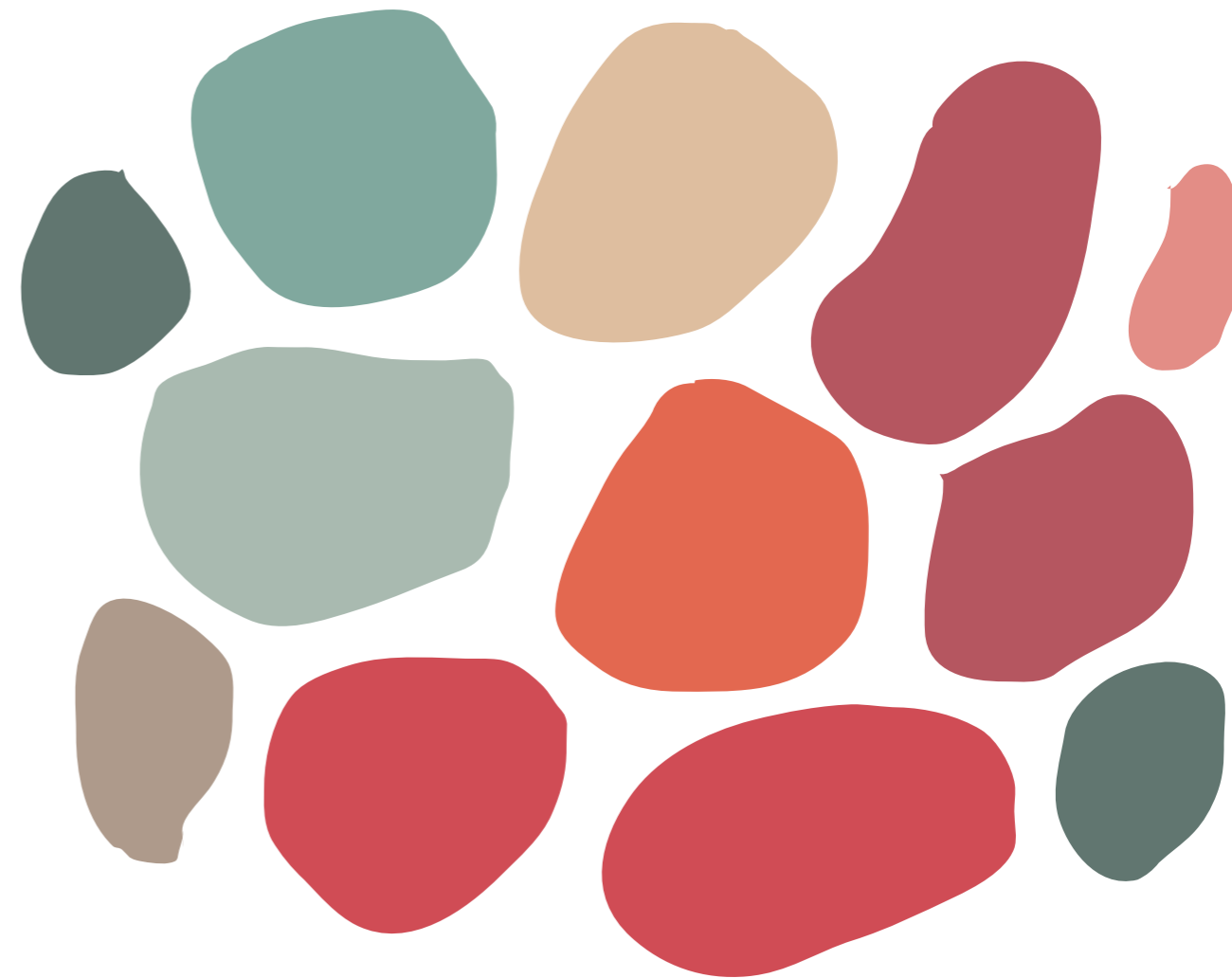
Zing mij, zeg mij, ga mij voor
Ik sla jou van een afstand gade
Zing mij, zeg mij,
speel mij jouw geheimen door
Toe, bevestig wat mijn hart al raadde

- Zijlstra, Dichterbij
ed: Stel je voor, 2007

SCHOORLSE BERICHTEN

zomer 2020

DRIELUIK DE STOEL VAN DOPERSDUIN

DEEL 1 Elisa en Sophia Mons

De zusjes Mons uit Poortugaal komen al sinds ze zich kunnen herinneren op Dopersduin. Hoe dat zo gekomen is ‘gaat heel ver terug’ zo vertellen ze. ‘Mama kwam als klein meisje al in het Doopsgezind Broederschapshuis. Toen mama’s vader was overleden ging onze oma op advies van de dominee naar Schoorl. Het verhaal gaat dat oma daar huilend met twee kleine kindjes aankwam omdat ze het zo spannend vond en ook huilend weer wegging omdat ze het zo fijn had gehad.’ Daarna is de moeder van Elisa en Sophia ‘daar groot geworden’ en zij nam op haar beurt haar man en de meisjes, Sophia was toen twee en Elisa een paar maanden, mee voor een pinksterweekend in Schoorl. Dit beviel zo

goed dat ze nooit meer zijn weggegaan, ‘toen we op de middelbare school zaten gingen we soms wel vijf keer per jaar’.

Dat is nu wat minder vaak, want naast de studie blijft er minder tijd over om naar Dopersduin te gaan. ‘Maar we grijpen iedere mogelijkheid aan om er toch even te zijn.’ Elisa zit in het tweede jaar van de studie Food Technology in Wageningen. Daar leert ze hoe producten in elkaar zitten, hoe nieuwe voedingsproducten worden ontwikkeld en hoe consumenten worden geïnformeerd over voeding. Sophia doet Midden-Oostenstudies in Leiden. Haar interesse binnen de studie richt zich vooral op de Islam en Moslims in de westerse wereld en de veranderende ideeën daarover in de samenleving.

Ze proberen minstens twee keer per jaar nog naar Dopersduin te komen, in ieder geval met Pinksteren en met oud en nieuw. ‘Maar we helpen ook heel graag tussendoor als vrijwilliger, bijvoorbeeld bij het Erwtensoepweekend.’

‘We kennen inmiddels veel mensen op Dopersduin en we hebben er goede herinneringen aan omdat we er als kind al rondbanjerden. We veegden er voor het eerst onze eigen billen af en we konden zonder ouders heerlijk keten in de nacht en naar het klimduin. Nu spelen we vaak een spelletje of lezen we een boek. En we gaan naar de avondsluiting, vroeger moesten we van papa mee, nu is dat onze eigen keuze.’

Afgelopen nieuwjaarsweek werd een begin gemaakt met de sloop van Slaaphuis 1 zodat daarna de renovatie kon beginnen.

Dat geluid van het schuiven

Elisa en Sophia hielpen ook een handje mee, ze haalden vooral kasten en spiegels van de muur en hielpen met het sjouwen van de spullen naar de parkeerplaats. ‘Tot we iemand zagen lopen met de stoeltjes uit het slaaphuis, dat is voor ons nostalgie. Daar wilden we er wel eentje van hebben.’ En nu staat er dus op een studentenkamer in Leiden en in Wageningen een zeegroene stoel uit Slaaphuis 1, waar zich vooral een hoop kleren op verzamelt en waar zo nu en dan iemand op zit.

‘We hebben echt hele goede herinneringen aan die stoeltjes. We sliepen (en slapen) eigenlijk altijd in kamer 11, 12 of 13. Dat geluid van het schuiven van de stoel over de vloer herkennen we uit duizenden. Vroeger gebruikten we de stoeltjes als opstapje om bovenin het stapelbed te klimmen, of één van ons bleef nog even op de stoel staan kletsen bij de ander. Papa zat ook vaak op zo’n stoel bij ons op de kamer tot we sliepen, anders bleven we maar giebelen. En papa zette de stoel ook buiten om lekker in de zon te kunnen lezen. Als we met onze blote voeten in het zand hadden gespeeld werd er een handdoek op de stoel gelegd en konden we vanaf de stoel onze voeten wassen bij de wastafel. Later werden de stoeltjes vaak gebruikt om kleding op te leggen of als nachtkastje voor een boek of wekker.’

MIJMERPAD

Iedere doorbreking van sleur zet aan tot bezinning. Iedere verandering tot verbeelding. Iedere beweging tot stilte. Ieder missen tot verlangen. Iedere opsluiting tot ontsnapping, op welke wijze ook. Of het nu komt door de maatregelen van het RIVM of door een welverdiende vakantie op

Dopersduin, het even 'weg' van alles, het doorbreken van het dagelijkse, zet aan tot peinzen, mijmeren.

Voor al diegenen die niet kunnen wachten tot het zomer is, voor al diegenen die deze zomer helaas moeten doorwerken en niet op vakantie kunnen, voor alle

mensen die nog liever veilig thuisblijven dan te reizen is er het Mijmerpad-op-locatie. Want mijmeren kan overal.

Knip de teksten uit, en plak ze op je wc-deur, broodtrommel, vogelbadje, geranium, parasol, deurbel, poffertjespan, of waar dan ook maar. Neem de tijd. Ga

even rustig zitten ergens, op je favoriete plek. Haal rustig adem. Voel je voeten op de grond, de kussens van de bank onder je billen, tegen je rug. Voel je handen. Voel hoe je nek je hoofd draagt. Voel je ogen, oren, mond. Zit maar gewoon even. En dan, als je er klaar voor bent, sta dan op en sta even

stil bij de eerste tekst die je tegenkomt. En dan de volgende, mijmerendevoort, je hele huis en/of tuin door. Mijmer. Verwonder. Erger je. Eigen je toe. Laat je raken. Of juist niet. Maar mijmer. Laat de teksten om je en door je heen golven. Laat je dragen, ontroeren, troosten, thuiskomen. Doe

het dagelijks. Of elke dag één tekst. Hang ze op bij je beste vriendin. Vraag een huisgenoot de teksten op onverwachte plekken op te hangen. Doe ermee wat je wilt. Maar mijmer. Mijmer je de zomer door.¹

gelukkig
de
mens

Psalm 1:1

Hoe lang nog HEER,
zult u mij vergeten,
Hoe lang nog verbergt
u voor mij uw gelaat?
Hoe lang nog wordt mijn ziel
gekweld door zorgen,
en mijn hart door verdriet
overstelp, dag aan dag?

Psalm 13:1, 2

Vertrouw niet op geweld
op iets vluchtigs als
geroofd bezit
ook al groeien
geld en goed,
houd je hart ervan vrij.

Psalm 62:11

open
je ogen
en zie

Psalm 91:8,
Jesaja 42:18

Liefde en trouw
wind ze om je hals
schrijf ze in je hart.

Spreuken 3:3

Drink water uit
je eigen bekken
ga naar de
stromen van je
eigen bron.

Spreuken 5:15

Nog even dan?
Nog even slapen,
nog een beetje
rusten, een
ogenblik nog
blijven liggen?

Spreuken 24:33

Wie is naar de hemel
geklommen en weer
afgedaald?
Wie heeft de wind met zijn
handen gevangen?
Wie heeft het water in zijn
mantel gebonden?
Wie heeft de grenzen van de
aarde bepaald?

Spreuken 30:4

Wanneer men zegt:
‘Kijk, iets nieuws,’ is
het altijd iets dat er
sinds lang vervlogen
tijden is geweest.

Prediker 1:10

Alles wat ik vond is
dit: de mens is een
eenvoudig schepsel. Zo
is hij door God gemaakt,
maar hij heeft talloze
hersenspinsels.

Prediker 7:29

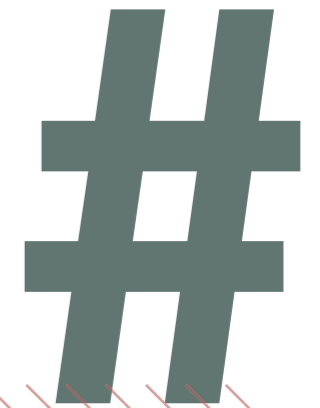
¹Meer ‘Dopersduinse’ bezinning?

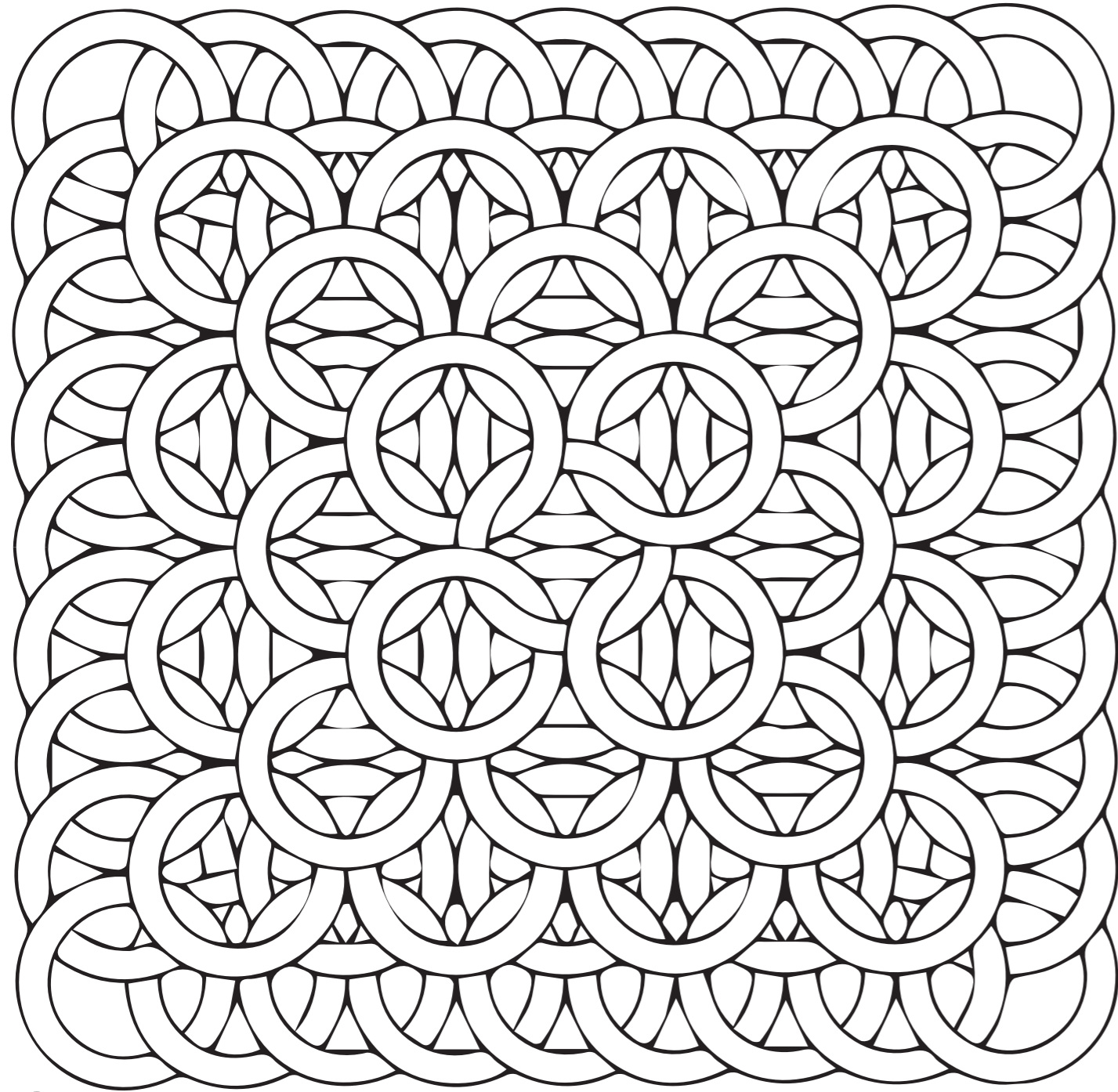
Luister de podcasts van gelukkigdemens, met korte reflecties op bijbelteksten voor mensen van nu (www.gelukkigdemens.nl).

Deze podcast wordt gemaakt door Wieteke van der Molen en Wiebe Dijkstra.

Of sluit je aan bij de Facebookgroep #glimpvangod en deel mee in hoe mensen van ver en dichtbij kleine Glimpjes ervaren en delen.

Of volg #glimpvangod op instagram.

VERBOUW SLAAPHUIS 1

BEELDVERSLAG

1 - De laatste dag...

Op 2 januari 2020 worden mensen voor het laatst wakker in het oude slaaphuis.

2 - De eerste dag...

'Neem uw bed op en wandel...'

... naar het hoofdgebouw om je matras in te leveren. Op deze dag vroegen we de gasten om zelf hun dekbed, kussen en matras naar het hoofdgebouw te brengen. Na het ontbijt heeft menigeen zelf het stapelbed uit elkaar gehaald en naar de opslagcontainer gebracht. Tegen lunchtijd was alle inventaris er uit en was het echte slopen al begonnen.

3 - Een erezaak...

Voorzitter Erik Postmus komt uit Wormerveer. Toen het tijd was om de naambordjes boven de deuren te verwijderen stond buiten kijf wie kamer 13 zou doen...

4 - De Ploeg

In de eerste dagen van het jaar hielpen vele handen bij het slopen. Hier een deel van hen...

5 - Kunst kapot.

Ds. Waldemar Epp heeft

tijdens de ludieke actie 'Schilder jouw afscheid van Slaaphuis 1 op de muur' een grote hoeveelheid 'Originele Epp Olifantjes' op de muren en plafonds geschilderd.

6 - Ketting

Het puin wordt door een ketting van vrijwilligers naar buiten afgevoerd en in de containers gegooid.

7 - Na drie dagen slopen

Na drie dagen slopen staan nog slechts een paar borstweringen.

8 – Klaar

Zo. Klaar. Halverwege de middag van de vierde dag slopen is het slaaphuis volledig ontmanteld. In de planning stond hier drie weken voor. Vele vrijwilligershanden...

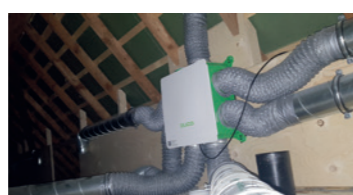
9 – De eerste pui

Drie weken later is de eerste nieuwe pui geplaatst. Op de voorgrond een, door één onze vrijwilligers gegraven, geul om de aan- en afvoerleidingen van de vloerverwarming in te leggen.

10 – Er is weer een gevel

Een week later staat er dan weer een hele gevel. Hier gezien van binnenuit. Op de vloer zijn balken aangebracht op de plek waar de scheidingswanden tussen de kamers komen.

11 – Ventilatie

Op de nieuwe zolder is de ventilatie-installatie inmiddels klaar. De vier ventilatieboxen reageren automatisch op de 'vervuiling' van de lucht in de kamers; als er vier pubers met het raam dicht op de kamer liggen zal er veel geventileerd worden, maar als er voldoende frisse

lucht is zal het apparaat niet of nauwelijks draaien. Geen verspilling van energie aan onnodig ventileren!

12 – Start binnenwanden

Als de vloerverwarming er in zit en de afwerklaag daarvan is opgedroogd, wordt begonnen met het plaatsen van de nieuwe binnenwanden. Het is inmiddels 25 februari.

13 – Dakkapellen

Op de verdieping is de glaszetter langs geweest om het glas in de nieuwe kozijnen van de dakkapellen te plaatsen. Chique hoor!

14 – Plafond begane grond

Zo. Klaar. Halverwege de middag van de vierde dag slopen is het slaaphuis volledig ontmanteld. In de planning stond hier drie weken voor. Vele vrijwilligershanden...

15 – Isoleren kopgevel

Het is 19 maart. Dopersduin is inmiddels vanwege de corona-maatregelen zo goed als gesloten, maar de bouw gaat door. Er zijn steigers geplaatst en de kopgevels worden geïsoleerd.

16 – Geschilderde deurpanelen

Ondertussen is de schilder ook aanwezig en het gebouw begint zowaar al herkenbaar te worden. We kunnen haast niet wachten tot de borstweringen ook bekleed zijn!

17 – Schaft en corona

De bouw gaat door, maar toch is corona ook hier zichtbaar: zitten de mannen normaal gesproken dicht op elkaar gepakt in de bouwkeet, tegenwoordig zit men in een ruime kring de boterhammen te eten.

Omdat de keuken dicht is kunnen we ze voorlopig geen lekkers brengen voor de lunch, zoals we tot nu toe af en toe deden. Dan maar aan het eind van de vrijdag wat fris en een biertje voor de mannen langsbrengen...

18 – Gevel in progress 1

Belangrijk doel van de renovatie is energiebesparing. Het gebouw is daarom helemaal ingepakt met isolatiemateriaal. De gevelbekleding wordt daar overheen geplaatst.

19 – Gevel in progress 2
Het zit er op.

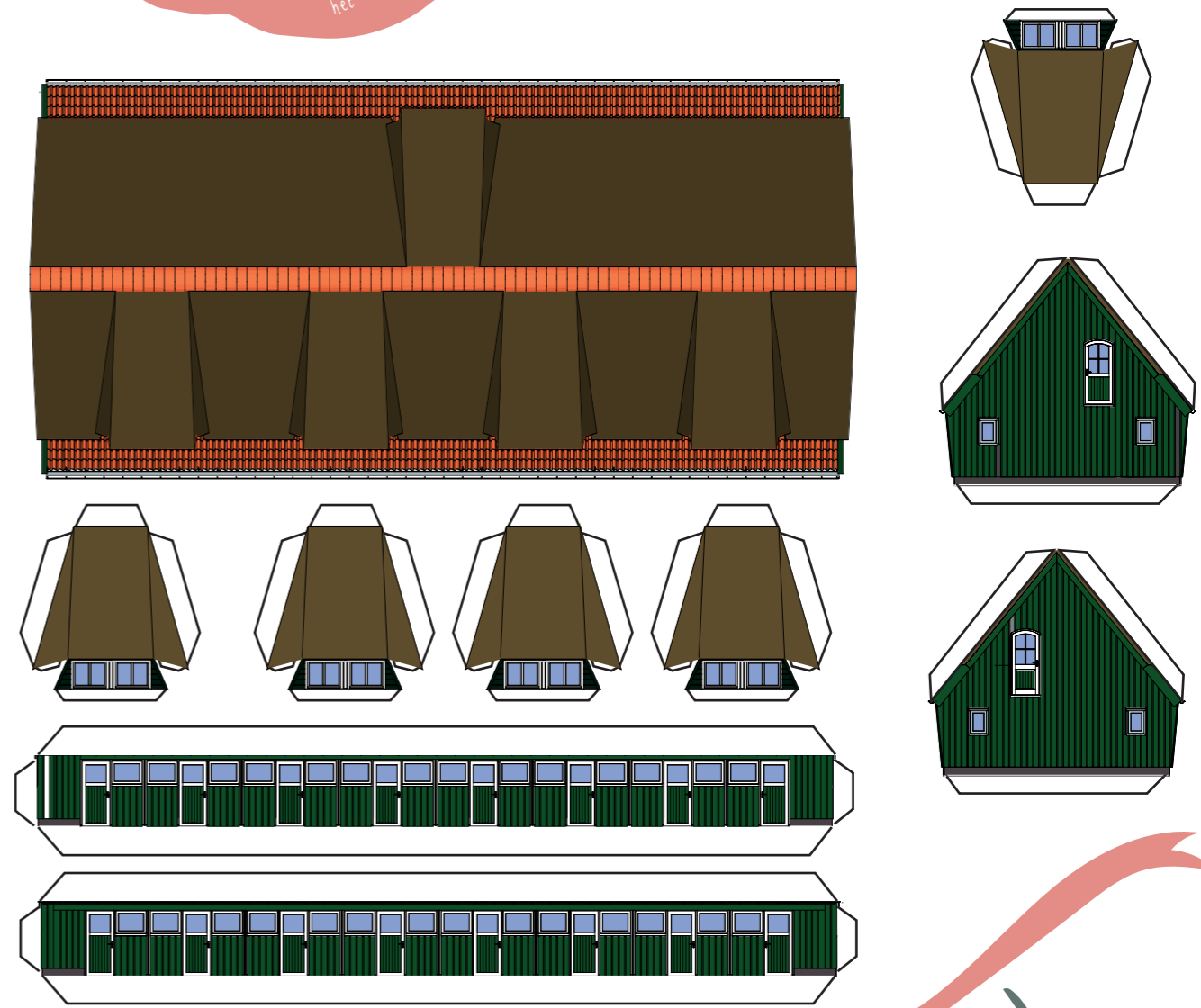
20 – Wastafelwerkplaats
De wastafelmeubels maken we in eigen beheer. Daarmee besparen we op de kosten, maar bovenal kunnen we ze zo volledig op maat en geschikt voor de doelgroep en het gebruik maken.

En... de 40 nieuwe, strakke, trendy stapelbedden zijn een gift van onze 'Vrienden'!

BOUWPLAAT

Zoals een bouwplaat werkt. En open het slaaphuis officieel met een knip door het rode lint.

GROENE LIMONADE

Na het rennen van het klimduin. Na een potje tafeltennis.
Na het trampolinespringen. Na een spannend spel in het bos.
Dan is er groene limonade!

DE MEEUW

Hoewel het lied* dat in mij omhoog borrelde niet over een meeuw gaat, maar ons vertelt over de levengevende Geest die doorgaans verbeeld wordt door een duif, koppelde ik de twee toch aaneen. Het brein is een wonderlijk instrument. Op zoek naar de tekst vond ik op kerkliedwiki dat de vogel in het lied ons de Schriften laat verstaan, de boodschapper van God is en alle apathie en geweld verdrijft.

Ik lees toch echt dat zij in het Engels gezien wordt als de vijand van apathie en dat is precies wat sommigen van ons in deze rustige tijd nodig zullen hebben. Het (lange) wachten kan ons apathisch én opstandig maken. In beide gevallen zal deze oefening je helpen om in balans te komen. De oefening die de Meeuw heet activeert het lichaam en zuivert de longen, niet onbelangrijk in corona-tijd.

Let op: Doe je deze oefening met twee mensen zorg dan dat er voldoende ruimte tussen jullie is, in dit geval 3 meter vanwege het diepe uitademen. Als je een hernia hebt, doe deze oefening dan niet.

Als voorbereiding op de oefening kun je 5 minuten dansen op je favoriete deun, 10 diepe kniebuigingen doen terwijl je je handen/vingertoppen aan de grond houdt of de bovenste plank van je boekenkast afstoffen, als je maar rekt en strekt.

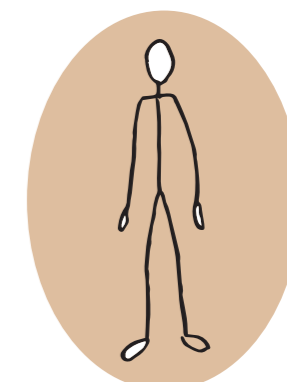
Het mijmeren na de oefening vind ik essentieel. In meditatie probeer je zo onthecht mogelijk te zijn van je gedachten, om los te komen van wat je bezwaart, bijvoorbeeld. Tijdens het mijmeren geef je juist alle ruimte aan gedachten die je antwoord kunnen geven op vragen waarmee je rondloopt. Mijmeren is niet jezelf loslaten op zorgen,

angst en pijn waarmee je misschien te maken hebt, maar antwoorden vinden in jezelf, jouw ogen openen voor wat verborgen leek, je eigen wijsheid omarmen.

De Meeuw

Om de longen te zuiveren en het lichaam te activeren

Sta in de Berghouding (voeten naast elkaar en vandaaruit jezelf oprichten zonder je lijf 'op slot' te zetten: knieën los, schouders ontspannen, kin ietsje ingetrokken zodat de kruin naar boven wijst),

vandaaruit in middelgrote spreidstand komen.

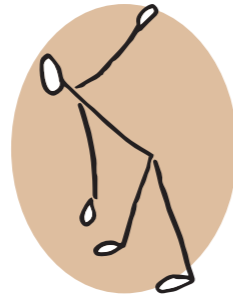

Op een inademing de armen op schouderhoogte spreiden, schouders ontspannen.

Op een uitademing vanuit de heupen met een rechte rug vooroverbuigen. Diep in en uitademen, de armen actief zijwaarts strekken, kijk vooruit.

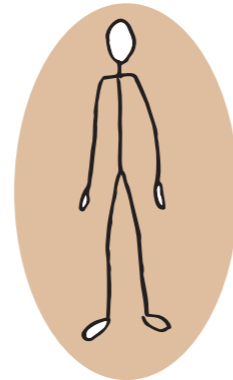
Adem in door de neus en kom iets omhoog. Adem uit door getuite lippen en veer met een rechte rug naar beneden en meteen weer terug terwijl je inademt door je neus. Doe dit tien keer. Je vliegt als een meeuw over zee :)

Na de laatste uitademing hang je even ontspannen voorover, je handen naar of op de grond. Als je eraan toe bent kom je langzaam wervel voor wervel omhoog. Je kunt wat duizelig zijn dus doe het langzaam.

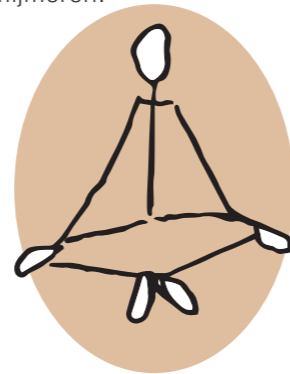

Kom terug in de Berghouding en voel na.

Herhaal de hele oefening.

Ga daarna rustig zitten om te mijmeren.

* De oorspronkelijke Engelse tekst uit 1988. In het liedboek als 'Zij zit als een vogel' lied 701, daarin komt geen vertaling voor van 'enemy of apathy'.

©1988 Wild Goose Resource Group, The Iona community, Glasgow

For practice for Sunday's mass (Pentecost)

**She sits like a bird,
brooding on the waters,
Hovering on the chaos of
the world's first day;
She sighs and she sings,
mothering creation,
Waiting to give birth to all
the Word will say.**

**She wings over earth,
resting where she wishes,
Lighting close at hand or
soaring through the skies;
She nests in the womb,
welcoming each wonder,
Nourishing potential hidden
to our eyes.**

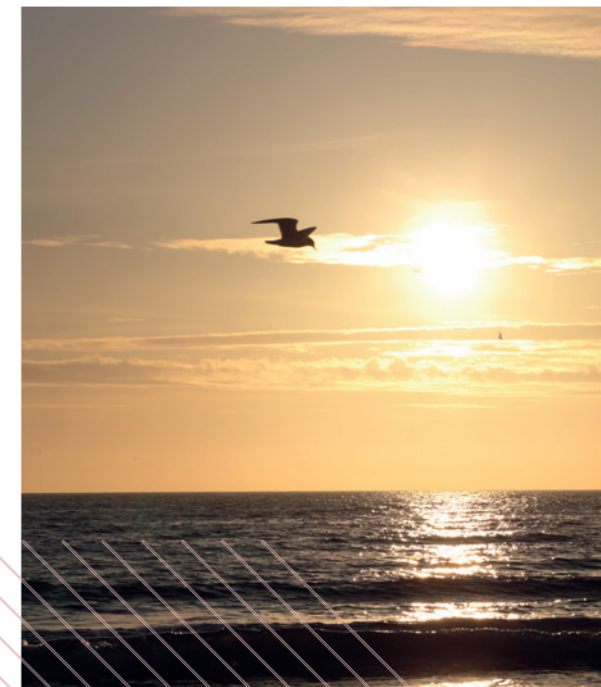
**She dances in fire, startling
her spectators,
Waking tongues of ecstasy
where dumbness reigned;
She weans and inspires all
whose hearts are open,
Nor can she be captured,
silenced or restrained.**

**For she is the Spirit, one
with God in essence,
Gifted by the Saviour in
eternal love;
She is the key opening the
scriptures,
Enemy of apathy and
heavenly dove.**

“Een lied over de levengevende Geest. In de eerste strofe is zij de Geest uit Genesis 1:2, de geest die nog voor de schepping boven het water van de oervloed zweeft. Ze wacht er op tot ze leven mag geven. In de tweede strofe is zij de Geest die hoog en vrij door de schepping zweeft als Noachs duif en ze is de Geest die in het verborgen

leven voedt, als bij Maria. In de derde strofe is zij de vurige Geest van Pinksteren, dansend, ongebonden en inspirerend. In de slotstrofe wordt gezegd: deze vrije, vrouwelijke, liefhebbende Geest is deel van God in zijn Drieëenheid. Zij laat ons de Schriften verstaan, is de boodschapper van God en verdrijft alle apathie en geweld.”

Bron Kerkliedwiki

BIJ DE BIJBEL

Dopersduin. Doopsgezind broederschapshuis. Paal voor paal, plank voor plank, kier voor kier gebouwd op ontmoeting. Ten diepste een plek waar mensen samenkomen, samen leven, samen eten, samen bezinnen. Wat ook je achtergrond, je geloof of overtuiging, je mensbeeld, je al-dan-niet-godsbeeld, wat je ook aan bagage meeneemt, waar je ook vandaan komt, hier komt dat samen. In alle eenvoud, zonder ingewikkelde programma's of vooropgezette methodieken. Een plek waar alles samenkomt, op een ongedwongen natuurlijke manier. Zonder opsmuk. Zonder franje.

En al die mensen die samenkomen vormen op een haast onbewuste manier een gemeenschap. Levend, tijdelijk en toch bestendig, vloeiend, uitwaaiend. Mensen komen en gaan, keren terug, blijven soms jaren weg, groeien op, groeien oud. Het contact kan intens zijn of los of zich plotseling onverwacht verdiepen om dan kalm verder te kabbelen. Eb en vloed. Komen. Gaan.

Die gemeenschap is er, en toch is ze er niet. Soms zijn Martijn en ik de enigen

die het spreekwoordelijke 'fort' bewaken. En hoewel we hier dan alleen zijn, of omringd door vreemden, commerciële groepen bijvoorbeeld, weten we de gemeenschap toch hier. We nemen onze zakelijke beslissingen met 'het huis' in ons achterhoofd. En met 'huis' bedoelen we dan niet het gebouw, maar de mensen die het hart en de ziel van dat gebouw vormen. En de Geest die hier door de tochtige kieren waait en ons allemaal verbindt. Met de mensen die hier horen. Die komen en gaan.

En ineens, halverwege maart, was dit huis dat zo voor iedereen open staat, ineens dicht. Niet door een financieel drama of wanbeleid dit keer. Maar juist nu, nu mensen meer dan ooit een toevluchtsoord nodig hebben, en ontmoeting, en elkaar... juist in de tijd dat het Covid-19 virus ons allemaal vereenzaamt...moesten de verwelkomende deuren dicht. Net zoals de rest van de wereld.

En in het begin was dat helemaal niet zo vreemd. Halverwege maart is het huis normaliter nog bijna uitgestorven. Dat is de tijd om te herstellen wat gebroken werd, van de muur kwam of afgeleefd door de poten zakte. Het is de tijd om schoner dan schoon te maken, om nieuw personeel te zoeken, plannen te maken, menu's samen te stellen, vrijwilligers in te boeken, gastenleiding te trainen. Een slaaphuis verbouwen. Dat soort dingen. Winterslaap.

Pas toen Pasen naderde... toen drong het echt door. De deuren zijn dicht. Dit huis dat gebouwd is op ontmoeting is dicht. Juist nu ze meer dan ooit nodig is. Geen Pasen, geen Meiweek, geen lonaweekend, geen Pinksteren waarschijnlijk... geen gemeenschap die rondom het weekendbeheer samenkomt...geen heidagen met het bestuur van de Vrienden, geen gasten, geen vrijwilligers, geen zinderend zoemen van leven, geen sprankel. Lege paadjes, lege kamers, eenzame fietsjes. Spelletjes blijven in de doos, puzzels onafgemaakt, liederen niet gezongen...

Leegte. Onwerkelijk, vervreemdend, ontwrichtend. En ineens was er dat opgejaagde gevoel 'iets' te moeten doen, te moeten verbinden, bijdragen, contact houden, samenbinden. Ik weet niet precies wat er gebeurde, maar het was alsof alle stress van de wereld hierbuiten ineens naar binnen kwam zetten en om een antwoord schreeuwde. En ik, wij, hadden dat antwoord niet paraat. In een wereld die ineens digitaal is, staan wij met onze mond vol tanden, met lege handen tussen het ontluikende groen. Koortsachtig bedachten we van alles, om het tot niets te zien verworden. Dit snelle, schreeuwerige verbinding zoeken van de digitale wereld ligt ons niet. Het voegt niet. En ergens worden we er diep ongelukkig van, alsof we ons proberen in een bocht te wringen waar we niet inpassen.

Na een week van digitale verbindingstress liep ik een rondje om de kerk, over het mijmerpad. En ineens was er een soort thuiskomen. Ik besepte: Hier op Dopersduin glijdt een ander soort tijd. De noodgedwongen vertraging in het leven van de mensen buiten in de wereld is hier altijd al, vrijelijk, vanzelfsprekend. Het hart van dit huis klopt op het ritme van kleine eeuwigheid. De ziel van dit huis zingt alleen maar als je lang genoeg stil bent om de bomen boven je hoofd te horen ruisen.

En alle ronkende digitale noodzaak kwam tot rust in mij. Natuurlijk voegt het niet. Meedoen met wat de rest van de wereld doet, alleen omdat je het gevoel hebt dat het moet, vindt hier geen grond. Het verwaait. Als er één huis is dat zich tot de laatste spijker in de laatste oude plank zal verzetten tegen

welke tijdgeest of trend dan ook, dan is het dit huis. Want hier is de scheiding tussen deze wereld en de volgende onnavolgbaar teer. Bijna aan te raken. Hier klinken verhalen altijd net iets zachter, gedempt door menselijke ervaring en van god gegeven luisteren.

Het is er al die tijd al. Hier hoeft niets anders, niets aangepast, niets wat er toe doet tenminste. Het is er. Ook als er niemand is. Want dit fysieke huis is niet meer (of minder) dan een anker waaraan wel duizend lijnen liggen. Wijd uitgespreid, nu tenminste met 1,5 meter afstand. Mensen als kleine bootjes, dobberend in de wereld die hun werkelijke thuis is. Aan hun ankerlijn. Vast verbonden met waar

het werkelijk om gaat: mens zijn. Je ten diepste geroepen weten mens te zijn. Met mensen. Met God.

Het viel mij in dat de mensen die dit huis met zich meedragen gewend zijn dat te doen. Als er toch één gemeenschap van nature toegerust is op deze wereldwijde vertraging dan is het de onze. Als er toch één groep mensen is die weet hoe ze broeders en zusters en medemensen moeten zijn over grote tijd en afstand heen, dan is het de onze. Als er één huis is dat gebouwd is op een fundament dat zich sinds de bouw in 1932 uitstrekt over het hele land, dan is het de onze. 'In het huis van mijn Vader zijn vele kamers' zegt Johannes 14:2, en op Dopersduin is dat niet alleen letterlijk waar, maar ook op een andere manier: ieder van ons, in zijn eigen kamer, in zijn eigen huis, vormt samen met alle anderen

dat grotere, onzichtbare maar haast tastbare Huis. Over grote afstand, dwars door muren en intelligente lockdown heen. Wij zijn dat Huis, vanuit al onze vele kamers.

En dat dit een plaats is waar al die lijnen samenkomen en mensen zich opnieuw bevestigd weten in wie ze zijn en waartoe ze geroepen zijn, verandert niet als ze er even niet zijn. Waarom zou het ook? Ze zijn er wel vaker niet. Ze dragen dat waar het werkelijk om gaat

met zich mee de wereld in als ze van hier gaan. Een trage vriendelijkheid, een van god gegeven luisteren. Hart. Ziel. En een zacht verlangen om terug te komen. Bij waar het werkelijk om gaat.

Niet de plek. De mensen. En die Ene Levende God die in en door alles en iedereen werkt. Zelfs door dichte deuren heen.

IN DE TIJD VAN Henk Oortwijn

Als er iemand is die Dopersduin als z'n broekzak kent, dan is het wel Henk Oortwijn. Behalve de jarenlange vakanties met familie, heeft hij als architect vanaf de jaren tachtig de nodige nieuw- en verbouwplannen ontwikkeld voor het huis.

Tot op de dag van vandaag is hij lid van de bouwcommissie en op dit moment betrokken bij de renovatie van slaaphuis 1.

Henk Oortwijn (1936) is geboren in Wormerveer, in een Doopsgezinde

hoek. Zijn eerste keer in het 'Doopsgezind Broederschapshuis' was met de 'zesde klas lagere school' in 1948. "We gingen altijd naar de kust richting het noorden, ook de vakanties met mijn ouders trouwens, dat was de insteek van de Zaankanters – het was Bergen, Castricum, Schoorl, we kennen het allemaal. Alle gebouwen op het terrein waren gesloopt, het hoofdgebouw was het enige wat over was. De jongens sliepen op de zolder en de meisjes in een of ander kippenhok, verder stond er helemaal niets. Waar we naar de wc gingen weet ik eigenlijk niet. Een groot deel ben ik vergeten hoor, mijn grootste herinnering is dat we een meisje ingroeven op het klimduin..."

Niet alleen de Duitsers hebben er huisgehouden. In 1939 was het huis al gevorderd door de Nederlandse regering. "Waar

nu het bezoekerscentrum van Staatsbosbeheer staat, stonden houten keten waar het Nederlandse leger werd gehuisvest, de officieren zaten wat comfortabeler in het Broederschapshuis. Na de capitulatie zijn de Duitsers er ingetrokken en is het 'kamp Schoorl' geworden. Eerst voor internering van Joodse mensen, later voor geallieerde piloten en na de oorlog voor NSB'ers, die hebben we wel gezien."

Eind jaren veertig begon men alweer als Broederschapshuis. In het begin van de jaren vijftig werden het kerkje en de 2 slaaphuizen gebouwd met financiële steun van Doopsgezinde gemeentes uit o.a. de Zaanstreek, waar de naambordjes boven de deur aan herinneren. "Toen mijn ouders in 1956 daar voor vakantie verbleven, in het kamertje 'Wormerveer', heb ik daar op doortocht naar

Dat was natuurlijk wel spannend

Friesland een nacht gelogeed en was het huis weer helemaal functioneel. In 1978 kwamen we voor het eerst als gezin met mijn ouders en de moeder van Lenie en sliepen wij met de 3 kinderen in een dubbele kamer op het hoekje van slaaphuis 1. Ideaal! Als de kinderen niet mee wilden wandelen, zaten opa en oma in het zonnetje bij het huis en konden de kinderen daar blijven spelen."

In 1985 werd Henk gevraagd voor het ontwikkelen van nieuw- en verbouwplannen. Slaaphuis 2 werd van badkamers voorzien, het hoofdgebouw werd uitgebreid, de keuken werd vervangen en de vooroorlogse schuur verbouwd tot jeugdhonk. Het

grote werk kwam in 2004. Naast de verbouwing van het jeugdhonk tot 'de Voorsprong' werden vele plannen gemaakt voor nieuwe slaaphuizen. "Toen ontstond het idee om een derde slaaphuis te bouwen. Dan hoefden de bestaande slaaphuizen niet gesloopt te worden en kon het huis tijdens de bouw gewoon openblijven. Na de opening door Sinterklaas hebben Lenie en ik in januari 2010 voor het eerst in slaaphuis 3 gelogeed. Dat was natuurlijk wel spannend, daar ben je zelf mee bezig geweest en dan is de grote vraag: functioneert het? Nou, dat functioneerde heel goed!"

Sindsdien logeren Henk en Lenie ieder jaar met Pinksteren in slaaphuis 3. In gezelschap van hun kinderen, kleinkinderen, familie en vriendin geven ze met veel plezier het stokje door. "Eigenlijk is er niet veel

naarmate je lang genoeg komt voelt het als familie

veranderd.” Zelfs een totaal verregende tweeweekse vakantie eind jaren zeventig blijkt uiteindelijk een van de leukste vakanties. “We hebben toen met 40’ers een compleet cabaretprogramma gemaakt en met een Friese dominee als gastenleiding, een volksdansgeek, met succes de ‘majem’(regen)dans gedanst.” Of het nachtelijke gedrag van jongeren. “Onze zoon Joost zou ‘s nachts met jongelui naar het strand en daarna gaan slapen. Heel kordaat op weg komt halverwege de hele club weer terug, een meisje was bang. Geen besef dat het midden in de nacht is, slaan ze hun zanderige sokken en schoenen tegen het gehorige slaaphuis uit. Niets veranderd.”

“Kenmerkend voor Doperduin is het met elkaar vertrouwd samen zijn en de ruimte in letterlijke én figuurlijke zin. Dat geeft veel mogelijkheden

in een prachtige omgeving, die combinatie doet goed. Je kent natuurlijk een hoop mensen, dat is ook prettig, maar je maakt ook weer kennis met nieuwe mensen. Je maakt vrienden en naarmate je lang genoeg komt, voelt het als familie.”

De vergevorderde plannen uit 2013 voor nieuwbouw van slaaphuis 1, getorpedeerd door financiële malversatie door de toenmalige nieuwe boekhouder, zijn aangepast

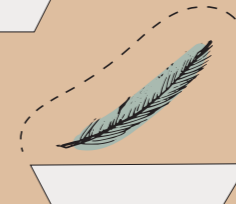
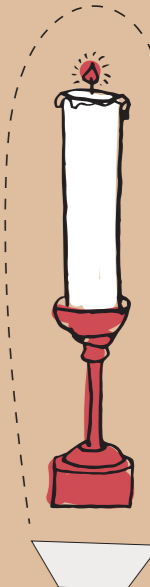
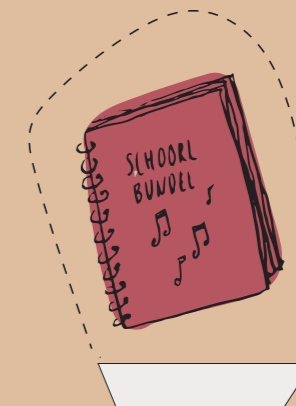

voor renovatie en worden op dit moment uitgevoerd. “Ik ben er begin maart nog geweest voor een bouwvergadering maar zit nu in de ‘ophokfase’. Pinksteren zit er dit jaar niet in, heel treurig. We hebben nog wel contact hoor en af en toe stuurt Martijn mij een filmpje waarin hij door het gebouw loopt. Ik ben helemaal op de hoogte. Tevredenheid moet blijken maar het wordt écht een mooi geheel.”

DOPERSDUIN ALTAAR

Plak de
altaarstukken
op dikker papier zodat
ze blijven staan.

In plaats van deze knip- en plakversie, kun je natuurlijk ook echte voorwerpen verzamelen die jou een school-gevoel bezorgen. Kies een stille, rumoerige, lichte, nachtelijke, warme of frisse plek in je kamer en geef je spullen met aandacht een plaats op je altaar. De hogere in het midden achteraan, de kleinere aan de zijkanten en vooraan.

DOUCHEN MET DE DEUR DICHT

Een rubriek waarin eigenaardige wetenswaardigheden en door de tijd gegroeide gebruiken van het huis worden toegelicht. Zo douchen we met de deur dicht omdat anders het brandalarm kan afgaan. Handig om te weten!

Een week op Dopersduin, dat is drie keer per dag aanschuiven aan toch al overvolle tafels in een overvolle eetzaal. Horen en zien vergaan je, het belletje van de gastenleiding komt er nauwelijks bovenuit. En als het dan stil is, even een momentje, dan is zelfs die stilte oorverdovend. Wie heeft er niet nieuwe interessante mensen ontmoet in de lange, lange rij voor het lunchbuffet? Of omdat je net te laat wegging van het strand en iedereen al een plekje had en er nog één stoel leeg is...aan een tafel met allemaal onbekenden...Een week op Dopersduin, dat is dichterbij dan anders. Voor, achter, naast, onder, boven je, overal zijn (al dan niet bekende) mensen. Groot, klein, dun, dik, van ver of dichtbij. Het hoofdgebouw is erop ingericht, alle ruimten zijn gemeenschappelijk. Ontmoeting, samenzijn, dáár gaat het om. Een tijdelijke,

vloeiende gemeenschap van mensen die samenkomen. En zelfs in je eigen kamer ervaar je hooguit een relatieve rust en afzondering...want boven je, onder je, naast je zijn anderen. Slappend, wakend, lezend, douchend (met de deur dicht, uiteraard).

Maar deze zomer, deze zomer wordt anders. Anderhalve meter, tussen ieder van de maximaal 100 gasten. Stel je voor: De rij voor het buffet begint dan al op de parkeerplaats. Best leuk voor een keertje, je een beetje lacherig met zijn allen aan de regels houden en daar dan grappige filmpjes van maken voor het nageslacht...maar niet echt grappig natuurlijk, zeker niet als het regent. Nee, deze zomer gaat dat anders.

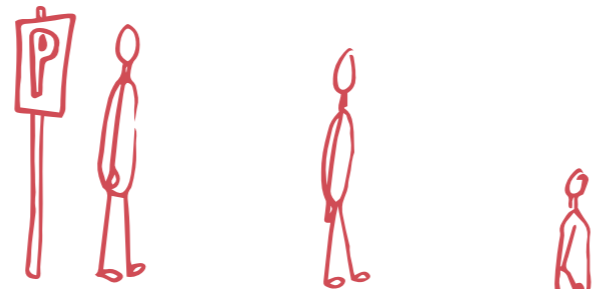
Deze zomer wordt anders. Geen traditionele run op de eerste barronde direct na de kerkdienst. Geen avonden lang bordspelletjes (want

vijf mensen op 1,5 vierkante meter telt niet). Geen dringen om de koffiekar, klokslag achten. Geen gezellig samendrommen om de receptiebalie op de laatste dag. Niet met zijn allen met de voeten in een babybadje op de heetste dag. Niet van alle kanten met zoveel mogelijk mensen tegelijkertijd je bord op de afwaskar proberen te zetten. Niet met acht vrijwilligers in de achterbak van een oude Volvo gepropt nog snel even naar het strand. Niet met alle tieners 's avonds in het stikkedonker naar de uitkijktoren. Deze zomer wordt anders. Jarenlange tradities zullen op anderhalve meter sneuvelen.

Spannend, interessant, hier en daar verdrietig, een uitdaging, mogelijkheid tot verbetering, een bron van creativiteit, een frisse kijk op dingen, weerstand, och. Het wordt een zomer om nooit te vergeten. Een zomer waarin we onszelf én elkaar op een heel nieuwe manier zullen leren kennen. Want kleuren stemmen net zo mooi samen op anderhalve meter? En verliefd worden op afstand zal wel lukken, maar hoe moet dat met die eerste zoen? Hoe begroet je mensen? Kun je, mag je, nog wel koffie halen voor een ander? Zijn barkaarten wel corona-proof? Vragen,

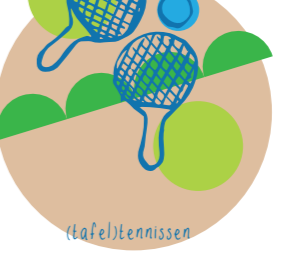
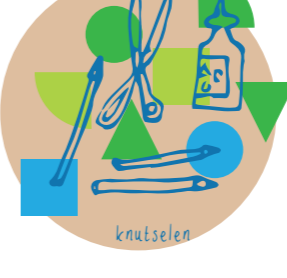
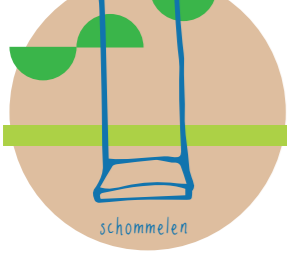
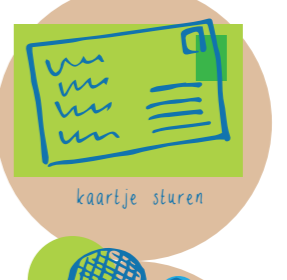
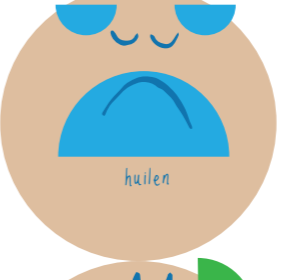
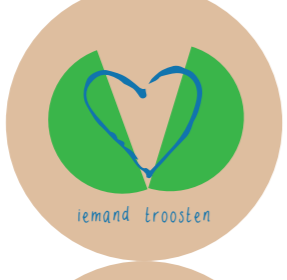
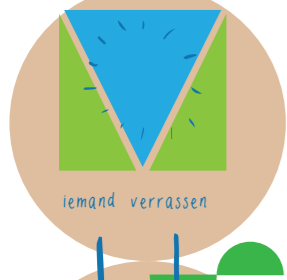
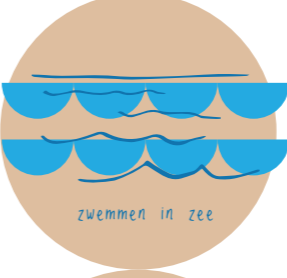
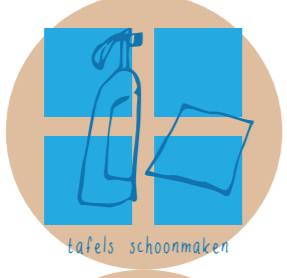
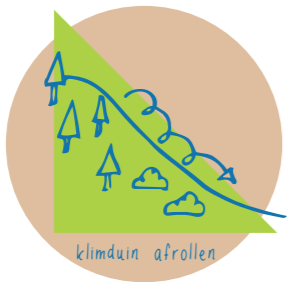
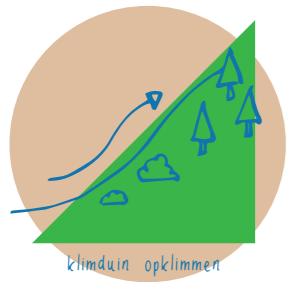
vragen, nieuwigheden. En hoewel er al diverse wilde en mooie plannen zijn, is het ook voor ons nog niet helemaal duidelijk hoe het zal gaan. We zullen met elkaar leren, deze zomer.

Aan de andere kant, hier op Dopersduin verandert nooit iets. Niet echt, niet wezenlijk. Het huis, de mensen, de bomen, de sfeer. En ach, die Geest die hier zo lustig waait, die heeft op anderhalve meter alleen maar meer ruimte. Om te waaien, te verbinden, te inspireren. Deze zomer wordt anders. Om nooit te vergeten zo mooi!

DOPERSDUIN DOEDINGEN

De meeste van deze typische Dopersduin-dingen kun je, met een beetje creativiteit, ook thuis doen. Hoe ver kom jij?

DOE MIJ MAAR EEN AVONDGEBED

Als het avond is

En alles donker wordt

Wilt u uw licht schijnen?

Als een tunnel komt

En ik nergens meer heen kan

Wilt u mij de weg wijzen?

Zelfs als ik niet meer geloof in mijzelf

En mijzelf voor verloren verklaar

Wilt u dan nog in mij geloven?

Wilt u dan nog in mij vertrouwen?

In de tijd van nood

Als ook in de tijd van overvloed

U bent altijd bij mij

Amen

DRIELUIK DE STOEL VAN DOPERSDUIN

DEEL 2 André Spielman

André moest even graven in zijn herinnering om te weten wanneer hij ook alweer voor het eerst in Schoorl kwam. 'Dat moet ergens begin jaren 90 zijn geweest, toen ik mijn vrouw Marinda een jaar of vier kende. Zij kwam daar al heel lang en ik ging voor het eerst mee met de schoonfamilie. Het leek me helemaal niks, vooral gezamenlijk eten zag ik niet zo zitten, maar het was toch heel leuk.' Daarna kwamen André en Marinda een tijdje niet, maar toen in 1996 hun zoon Peter drie maanden oud was hadden ze behoefte aan 'een plek waar op ons gelet werd en voor ons werd gezorgd'. En die vonden ze in het Broederschapshuis. Daarna kwamen ze minimaal één keer per jaar

en toen Peter wat ouder werd maakte hij daar veel vriendjes. 'Wij ontmoetten daar gelijkgestemde ouders, je kon je kind gerust met andere ouders naar het strand laten gaan en wij namen ook vriendjes van Peter mee naar het strand. We zaten op dezelfde golf lengte.'

Toen Peter een jaar of acht was is André ook vrijwilligerswerk gaan doen in Dopersduin. 'Ik ben in de gelegenheid om wat extra's te doen, anderen te helpen, dus dat doe ik graag. Ook voor mensen die anders geen vakantie kunnen betalen. Zo kan ik voor mijn gevoel echt is toevoegen aan de maatschappij. Het is een plek waar je gewaardeerd wordt om wat je doet, er is een basisvertrouwen in elkaar.' Peter is nu zelf ook vrijwilliger en hij heeft een vriendengroep in en rond

Dopersduin opgebouwd waar hij graag mee afspreekt. 'Het mooiste vond ik het jaar dat Peter zich, samen met die vriendengroep, in de meivakantie voorbereidde op het eindexamen. Ze zaten met z'n allen in de Duinzaal te studeren, terwijl hij thuis bijna nooit wat deed voor school.' De moeders brachten 's ochtends zingend ontbijt op bed als blijk van waardering voor deze noeste arbeid.

Met Pinksteren zijn André en Peter samen hoofdvrijwilliger geweest, 'hoe trots kun je dan zijn als vader'. Afgelopen oud en nieuw was Peter hoofdvrijwilliger, 'toen wij aankwamen – we hadden ons aangemeld voor het slopen van Slaaphuis 1 – vertelde hij eerst enthousiast hoe de week was geweest en daarna dat hij een stoel had gekocht'. De opbrengst van de verkoop was bedoeld voor de renovatie van het slaaphuis. 'Veel van de losse

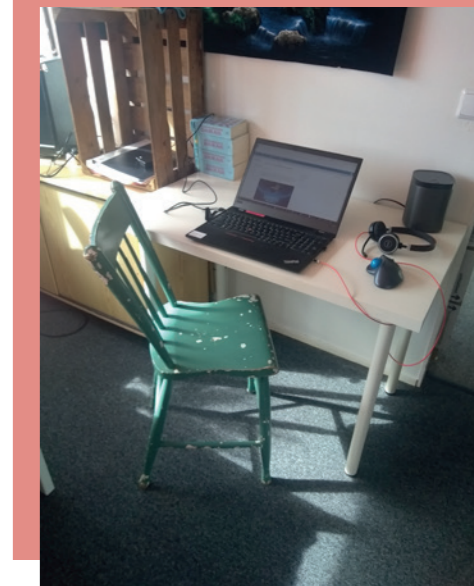
Ik raak eraan gehecht

spullen, zoals de bedden en kasten, waren al uit de slaapkamers gehaald.' Het slopen moest heel gestructureerd en zorgvuldig gebeuren. Alles werd er netjes uitgehaald: twee lagen gipsplaten, stukjes hout, spijkers, radiatoren, wastafels, tussenwanden, 'alles werd gesorteerd en gescheiden afgevoerd'. Na een dag of drie werken met zo'n 30 man was de klus geklaard.

De stoel ging met pa en ma in de auto mee naar Warnsveld, samen met de

stoel van Arjen Meihuizen die in Deventer woont. 'En nu staat de stoel hier en heb ik er mijn werkstoel van gemaakt, hij zit heerlijk' vertelt André. 'Ik ben een planning aan het opzetten voor een bedrijf dat magazijnstellingen ontwerpt en maakt. Normaal doe ik dat in Doetinchem, maar nu doe ik dat noodgedwongen thuis en komt de stoel goed van pas. Peter woont in Den Haag en heeft de stoel niet echt nodig, maar hij moet wel oppassen want ik raak er aan gehecht!'

Peter heeft de stoel, volgens vader André, vooral gekocht als herinnering aan Schoorl. 'We sliepen vaak in kamer 2 of 3, aan de straatkant, de stoel stond naast zijn kinderbedje en was onmisbaar als hij uit bed wilde klimmen. Toen we een keer een kamer in Slaaphuis 2 boekten merkte hij meteen op dat de stoelen daar anders waren.'

NUMMER 12

UIT DE SCHOORLBUNDEL

Als alles duister is,
ontsteek dan een lichtend vuur
dat nooit meer dooft,
vuur dat nooit meer dooft.

Voor het meisje uit mijn klas dat bang is en in een onveilige thuissituatie opgroeit. Voor de kinderen in het vluchtelingenkamp die huis en haard moesten verlaten en een onzekere toekomst tegemoet gaan. Voor het gemis om de kinderen die ik nooit kreeg en zo graag had gewild. Voor alle ouders die hun kinderen in vreugde zien opgroeien, met vallen en opstaan.

Als alles duister is,
ontsteek dan een lichtend vuur
dat nooit meer dooft,
vuur dat nooit meer dooft.

Voor mijn dierbare vriend die overleden is, ik koester de herinnering aan onze vriendschap. Voor mijn zieke moeder die na een flinke strijd weer opkrabbelde en nu weer kan genieten van de kleine dingen die het leven zo mooi maken. Voor mijn liefste opa die zonder vrienden en familie om zich heen moest sterven, we begroeven hem in kleine kring. Voor de arts die mensen tussen leven en dood nabij is en accepteert dat er een grens is aan wat hij kan.

Als alles duister is,
ontsteek dan een lichtend vuur
dat nooit meer dooft,
vuur dat nooit meer dooft.

Voor mijn jarige neefje die weer een nieuw levensjaar tegemoet gaat en geniet van de taart en de cadeautjes. Voor mijn geliefde die een arm om me heen sloeg toen ik het even niet meer zag zitten, woorden waren niet nodig. Voor de zoon van mijn collega die denkt dat hij niks waard is en liever uit dit leven zou willen stappen. Voor de jonge vrijwilligers op Dopersduin die dit huis zo de moeite waard maken. Voor elke glimp van God, klein of groot, die ons raakt en voor de glimp die velen met elkaar delen.

Als alles duister is,
ontsteek dan een lichtend vuur
dat nooit meer dooft,
vuur dat nooit meer dooft.

Voor de zon die mensen naar buiten lokt en het leven draaglijk maakt en voor de vogels die ons toezingen alsof er niks aan de hand is. Voor mijn broer die het liefst in bed blijft met de gordijnen dicht. Voor de zelfgemaakte soep van mijn buurvrouw die ze elke vrijdag trouw komt brengen. Voor de muziek in mijn leven die me telkens weer opbeurt. Voor mijn oude tante in het verpleeghuis die daar zo liefdevol verzorgd wordt.

Als alles duister is,
ontsteek dan een lichtend vuur
dat nooit meer dooft,
vuur dat nooit meer dooft.

EEN (BUITENSCHOOLSE) VRIJWILLIGER

Wim Slinkman

Toen Wim jaren geleden meeging als gast voor een winters 'Taizé-weekend' op Dopersduin, trof hem eenzelfde gevoel als tijdens de kinderkampen in zijn jonge jaren: "Het onvoorwaardelijke vertrouwen in elkaar en mogen zijn wie je bent". Dat is voor hem de basis om met regelmaat en veel plezier terug te keren als vrijwilliger op Dopersduin.

We spreken elkaar als het coronavirus ons én de rest van de wereld in de greep houdt en wij nog maar net moeten leren leven met 'social distancing', zo haaks op onze voorliefde voor ontmoeting op Dopersduin.

Teruggeworpen op onszelf spreken wij vooral over de menselijke maat en wat er ten diepste toe doet.

Wim Slinkman (1966) is geboren in Lettele op de boerderij. "Uit liefde van twee mensen maar op een verkeerd moment." Zijn kinderjaren kenmerken zich door rouw en trauma's. "Mijn zusje overleed een maand voor mijn geboorte, toen ik drieënhalve was overleed mijn vader door een verkeersongeval terwijl mijn moeder hoogzwanger was en de tweede man van mijn moeder ontpopte zich gaandeweg als alcohol- en gokverslaafde waarbij sprake was van veel huiselijk geweld."

Hij is zich pas de laatste jaren bewust van de sporen die dat alles heeft nagelaten.

Wim heeft al jong leren 'pleasen' en overleven. Onbewust heeft hij zijn eigen pijn en gemis positief kunnen aanwenden. Hij heeft intuïtieve voelsprietten ontwikkeld voor het helpen van anderen.

Een keerpunt in zijn leven was jaren geleden een advertentie in de krant van het 'Deventer Speeltuin Verbond'. "Als jongen werkte ik mee op de boerderij maar op een gegeven moment was ik er wel klaar mee. Ik had geen agrarisch bloed."

Toen zag ik op een gegeven moment in de krant een advertentie van DSV, een overkoepelend orgaan van 11 speeltuinen verspreid over de stad. Die DSV bood kinderactiviteiten aan door met een bus met materiaal gedurende 6 weken de verschillende speeltuinen af te gaan met een roulerend programma. Ik werd gebeld door DSV: 'Wij organiseren een kinderkamp, maar we komen door omstandigheden mensen tekort. Kan jij niet mee?' Ik kreeg als bleue 18-jarige gelijk de leiding over jongens van 16 jaar. Bij het instappen in de bus kwam het advies 'Maak vooral plezier!'"

Onbevangen blanco invliegen

Dat avontuur om een hele week met kinderen op te trekken op een camping heeft hij drie jaar met veel plezier gedaan. Hij heeft er zijn vrouw leren kennen met wie hij twee zonen heeft. Het resulteerde in bijna twintig jaar activiteitenleiding. Ook is hij tot op de dag van vandaag betrokken bij de voetbal, als vlagger, 'wasvrouw', scheidsrechter of trainer.

Diezelfde passie en zelfs meer ervaart hij ook in Schoorl. "Je gaat heen en wordt besmet óf je komt terug en vindt het helemaal niets, daar zit niets tussenin. Wanneer de setting veilig is kun je jezelf maximaal laten zien en jezelf ontplooiën, dát is Dopersduin, mogen zijn wie je bent. Onbevangen blanco invliegen."

Die 'onvoorwaardelijkheid' heeft hij als kind gemist. Wim heeft uit angst en schaamte nooit over zijn achtergrond

durven praten maar wist precies wat er mis was. Hij werkte jaren als bedrijfsleider, tot een arbeidsconflict resulteerde in een burn-out, waarna hij door alcohol in de verslavingszorg terecht komt. Diepgravend wordt helder dat bij Wim sprake is van een vorm van autisme, ADD en PTSS. "Ik heb in dat traject heel veel kwartjes opgehaald en inmiddels, wonend in Brummen, kunnen laten vallen. Ik ben trots en blij met het nieuwe nu." Als het tastbare bewijs om voor zichzelf op te komen en de juiste zorg te

krijgen, staat hij nu op voor andere cliënten als lid van de cliëntenraad van 'RIWIS Zorg & Welzijn'. Momenteel maakt hij, vanwege het uitvallen van de buurtbus, zich hard voor het koppelen van een bus van de burens aan een beschikbare chauffeur voor een cliënt die slecht ter been is.

"Als je denkt in beperkingen vanuit wantrouwen, krijg je niets voor elkaar. Er valt in het leven veel winst te behalen als je open bent en deelt. Het verleden heeft mij veel gekost maar ook veel opgeleverd. Ik gun niemand zo'n beroerde start in het leven maar ik gun wel iedereen het verrijgingsproces.

Dit coronavirus laat weer eens zien dat we allemaal in hetzelfde schuitje zitten. Er wordt een enorm beroep gedaan op onszelf, op ons 'mens' zijn. Rangen en standen vallen weg en geld noch goed doet er nog toe. 'Let goed op jezelf en heb oog voor de ander' is een mooie boodschap. Zou mooi zijn als we dat ook na de crisis vol kunnen houden en niet alleen op Dopersduin."

Er wordt een beroep gedaan op ons 'mens' zijn

EEN OCHTENDGEBED

Deze ochtend
Ontsteek ik
Licht

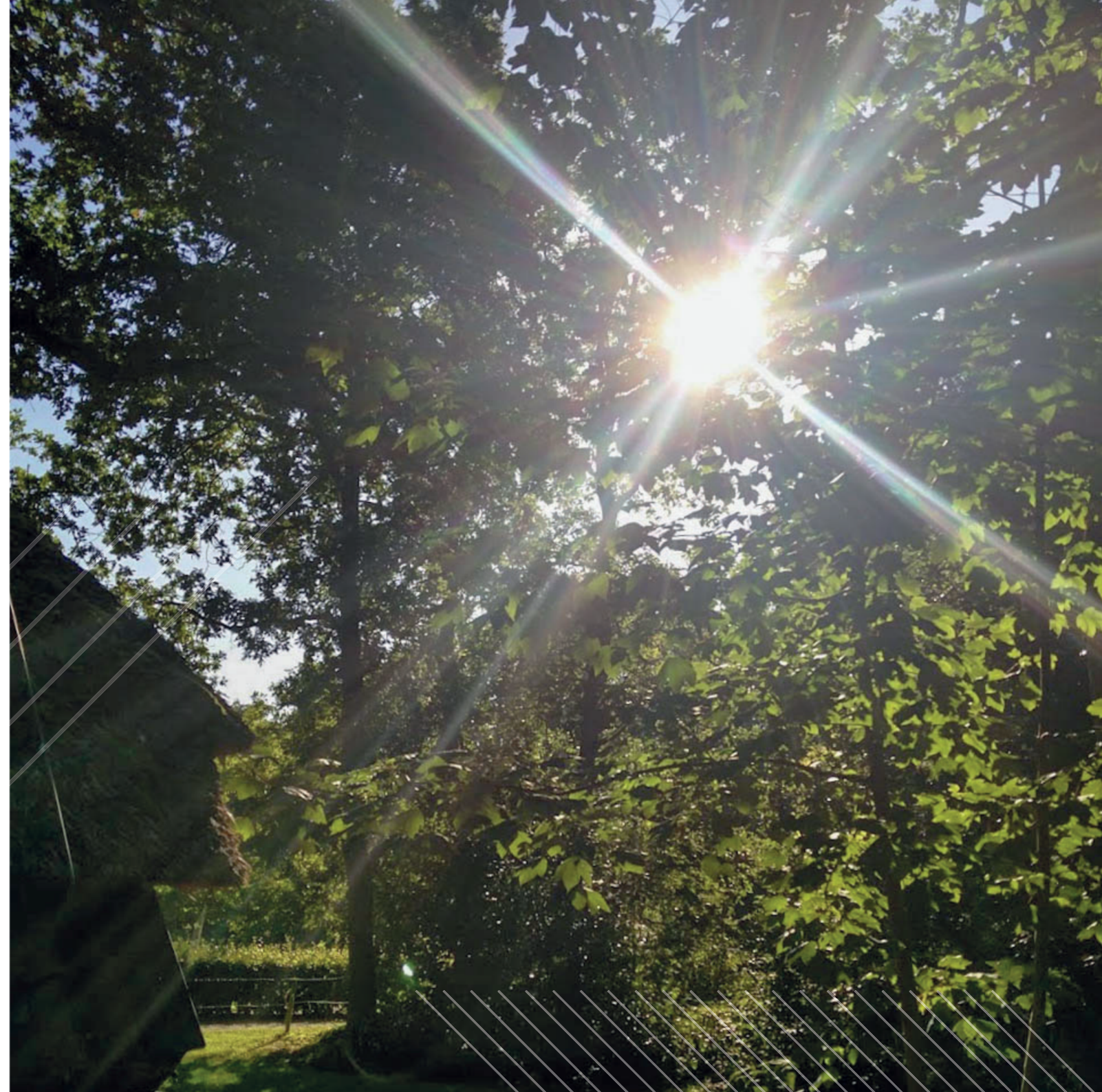
Waarbij ik stil word
Stil wil zijn
Om diep in mij
Een nieuw midden te vinden
Tussen chaos en saaiheid
Tussen onrust en rust
Tussen wanhoop en hoop

Licht
Als midden
Een balans
Die prikkelt maar niet uitput
Die moed geeft
Maar niet overmoedig maakt
Die tevreden is
En niet om zich heen kijkt

Licht
Als midden
Een rust
Dat schijnt en klopt
Van mijn hart
Naar mijn handen en mijn hoofd
Een midden dat vult
En vrij maakt tegelijk

Licht
Als midden
Geen overbelichte troost
Maar met randen van schaduw
En pijn
Dat donker laat zijn

Licht
Als midden
Als begin en eind
Binnen de vorm van mijn zijn
Altijd genoeg
Uw Licht
Ontsteek in mij

ZANDKASTELEN

Het bekende druipkasteel blijft een leuke strandactiviteit. Maar hoe maak je nou een 'echt' kasteel? Na een rondje internet* vonden we de volgende tips voor het bouwen van een zandkasteel aan zee of in je zandbak.

DE PLEK

Zoek een plek ver genoeg van de golven en dicht genoeg bij de zee om water te halen. Gebruik je de zandbak? Ruim alle spullen op en maak het zand vlak.

DE BASIS

Het grote geheim van een zandkunstwerk is dat zand weghalen makkelijker is dan zand aanplakken. Daarom begin je met het maken van een blok zand die niet te droog en niet te nat is. Teken de vorm van je kasteel in het vlakke zand en schep binnen de lijnen een bult zand. Maak het nat en druk of stamp het aan. Doe er een laagje droog zand op, maak evt. nog een beetje nat en stamp aan met de platte kant van een schep. Doe dit een paar keer tot je 'basis' hoog genoeg is.

HET GEREEDSCHAP

Dan kun je beginnen met het voorzichtig weghalen van zand. Ijsstokjes en kleine lepeltjes zijn ideaal gereedschap om je kasteel vorm te geven. Met een trechtertje tover je prachtige torendakjes. Als je er een echt precisie werkje van maakt, kun je een kwastje gebruiken om het overtallige zand weg te vegen. Werk van boven naar beneden. Zo voorkom je dat het zand dat je boven weghaalt op de net gecreëerde delen eronder valt. Graaf een gracht om het kasteel en vul die met water, n t echt!

Om mee te mogen doen aan een zandkunstwedstrijd moeten we misschien nog even oefenen; maar de kleuters waren heel tevreden!

VERSIER EN SPEELPLEZIER

Je kunt je kasteel versieren met schatten van buiten, zoals schelpen en stokjes. Of je neemt dingetjes mee van huis, zoals cocktailprikkers, kralen, repen gekleurde stof, vlaggetjes, speelgoedpoppetjes...

Is je kasteel klaar? Maak een foto voor opa en oma en spelen maar!

(Let er na afloop wel op dat je je rommeltjes plastic en papier weer meeneemt. :)

GEEN SPELT TUSSEN TE KRIJGEN

In de kookrubriek deze keer een recept van één van onze vrijwilligers dat bij hem thuis favoriet is.

“Altijd als ik terug kom naar huis van een week school en op kamers wonen, word ik op zaterdagochtend wakker van de geur van vers brood. Mijn moeder heeft die gebakken zodat we samen van een heerlijk ontbijtje kunnen genieten.”

INGREDIËNTEN

voor een brood van ongeveer 1 kg

- 465 gram tarwebloem
- 115 gram roggebloem
- 390 gram water
- 12 gram zout
- 0,5 gram verse gist
- 15 gram azijn

BROOD MET TARWE & ROGGE

Vier delen tarwe en een deel rogge, het resultaat is een heerlijk lang vers blijvend brood met een rustieke smaak.

BEREIDING

1. Deeg mengen.
2. 24 uur laten rijzen op kamertemperatuur, ongeveer elke 8 uur kneden. Voor het beste resultaat met een natte doek afdekken.
3. Deeg in vorm brengen.
4. 1 uur laten rijzen, liefst in een kom waarin een theedoek met bloem op de bodem ligt.
5. In een broodvorm of in een vlakke ovenschaal bakken.
6. Oven op 230 graden voorverwarmen en bij 210 graden ongeveer 50 minuten bakken. Na 40 minuten even controleren.

Tip: Dit brood kan als basis dienen voor vele lekkere broodsoorten. Je kan bijvoorbeeld 150 gram grof gehakte walnoten in de pan licht roosteren en door het deeg mengen. Ook olijven, gedroogde tomaten, kruiden of broodspecerijen zoals venkel, anijs en komijn zijn een lekkere toevoeging.

DRIELUIK DE STOEL VAN DOPERSDUIN

DEEL 3 Marieke Leerink

Marieke kwam als kind eens per twee jaar voor een gemeenteweekend van de Doopsgezinde Gemeente Leeuwarden naar Dopersduin. 'Ik heb daar fijne herinneringen aan. Ik speelde met meisjes die daar vaker kwamen en die namen me op sleeptouw en lieten me alles zien wat cool was. Eén van mijn beste vriendinnen, Marijke Stenvers, komt al heel lang op Dopersduin en samen gingen we daar vaak naar jongerenweekenden. Daarna ben ik ook vrijwilligerswerk gaan doen.' De laatste paar jaar komt Marieke vooral naar Dopersduin om vakantie te vieren. 'Ik sta vijf dagen in de week voor de klas en soms ben ik in het weekend ook nog bezig, dus in mijn vakantie wil ik even helemaal niks. Vakantie is vakantie.'

Marieke werkt sinds twee jaar als juf op een kleine school in Wirdum, een dorpje buiten Leeuwarden. De ene helft van de week heeft ze een combinatiegroep 3-4, de andere helft groep 7-8. 'Op dit moment (april 2020) geef ik vooral digitaal les en ben ik aan het videobellen met leerlingen. Twee dagen per week ben ik op school om een aantal kinderen op te vangen. We moeten het onderwijs opnieuw uitvinden en slimme oplossingen bedenken. Dat vind ik eigenlijk wel leuk.'

Dopersduin is voor Marieke vooral een fijne plek vanwege de sociale contacten. 'Ik vergelijk het een beetje met de woongroep waar ik woon: we eten met z'n allen om half zeven en verder doet iedereen lekker z'n eigen ding. Je trekt je eigen plan, maar je kunt ook even met iemand een kop thee drinken

of kletsen met mensen die je anders niet zo snel zou opzoeken. Je blijft niet alleen in je eigen bubbel, je bent met allerlei heel verschillende mensen die andere dingen leuk vinden en andere dingen belangrijk vinden. Maar toch werkt het zo goed dat je met elkaar in een huis kunt wonen. Je let een beetje op elkaar en vraagt even hoe het gaat.'

Alle losse herinneringen aan Dopersduin vormen voor Marieke inmiddels een geheel. 'Ik weet niet meer precies wat wanneer in welke week gebeurde, maar alles vormt één waardevolle herinnering. Het is zo'n prachtige plek en je bent even helemaal weg uit het gewone leven. In het begin vond ik het wel spannend om een week naar Dopersduin te gaan en vroeg ik me af of ik er wel bij paste, ik kende immers lang niet iedereen.

Deze stoel hoort groen te zijn

Maar vanaf de eerste keer vond ik het een warme plek en voelde ik me opgenomen.'

'In mijn beleving was alles altijd hetzelfde op Dopersduin, en toen werd Slaaphuis 1 gestript. De laatste nacht voor de sloop sliep ik daar nog en die ochtend sleepten we alle matrassen en stoeltjes naar het hoofdgebouw. Die groene kleur van de stoelen was typisch voor Slaaphuis 1 en ze waren lekker afgeragd.

Als je niet wist wat voor fijne plek Dopersduin was zou je je bij het zien van zo'n aftands stoeltje zeker afvragen waar je was beland,' zegt Marieke lachend. Ze vindt het dan ook mooi dat het slaaphuis vernieuwd wordt. 'Zo'n stoeltje wilde ik wel mee naar huis, want ik was al heel lang op zoek naar iets voor naast m'n bed om mijn kleren op te kunnen leggen. En daar zijn deze stoeltjes precies voor bedoeld.' Even overwoog Marieke de stoel roze te verven, net als de stoel uit de keuken van beppe en de stoelen van de kringloop bij Marieke thuis. 'Maar toen dacht ik: nee, dat moet helemaal niet. Deze stoel hoort groen te zijn en ook die krassen horen erbij. Dat stoeltje heeft al een heel leven gehad en nu komt het weer in een warm huis.'

DOE MIJ MAAR

EEN AVONDGEBED

Voor de eerste zon die je extra warm voelt
Voor gordijnen wel open, maar deuren dicht
Voor briefjes bij de burens en zwaaien door ramen
Voor even door alle vooroordelen heen
Voor glimlachen door alle rangen en standen heen
Voor mensen die elkaars stem willen blijven horen
Voor extra stappen om op gepaste afstand toch dichterbij te komen
Voor vragen hoe het gaat aan iemand die je nooit eerder zag
Voor extra witte muren en hele hoge plafonds
Voor de rotzooi in de serre voor het gevoel van leven
Voor mensen die even komen en nooit meer weg gaan
Voor contemplatie en lange termijn
Voor glimpjes van alles en iedereen
Voor goedheid besmettelijker dan corona
Voor twee keer kijken als ik het de eerste keer niet zie
Voor drie keer kijken als je het de tweede keer niet ziet
Voor de kracht van eenheid en ontmoeting
Voor het ons nooit laten verdelen en het voor altijd samen
Voor net iets verder gaan dan een ander
Voor dat ene moment dat je weet dat het alleen maar beter kan
Voor zieken die genezen en doden nooit vergeten
Voor enorm op elkaar lijken zonder het te weten
Voor veilig blijven en niet vergeten lief te hebben
Voor omkijken naar en dichtbij elkaar
Voor elkaar vasthouden door elkaar voor eventjes los te laten
Voor altijd samen ook al zijn we alleen

PLACEMAT

Je kunt er tijdens het eten heerlijk op tekenen of boter, kaas en eieren op spelen. Als je niet teveel geknoeid hebt kun je er nog een bootje van vouwen, of een hoedje, of...

SSVS

Word Vriend van Dopersduin

Want 'Vrienden' hebben hart voor de zaak en maken zich hard voor het wel en wee van Dopersduin. Zij dragen financieel bij aan 'de krenten in de pap', aan voorzieningen die uit eigen middelen van het huis niet mogelijk zijn. Zij ondersteunen Dopersduin in waar het voor gaat en staat, zo vast als een huis!

Aanmelding

- Per e-mail: vrienden@dopersduin.nl
- Per post: secr. Casper Silvis,
p/a Rocky Mountains 4, 3524 XN Utrecht
o.v.v. naam en adres
- Maak jaarlijks een bedrag vanaf €15,- over op
IBAN NL14INGB0005079173,
t.n.v. Stichting Steunfonds Vrienden van Schoorl,
o.v.v. donatie 2020
- Ontvang 2x per jaar de Schoolse Berichten

Voor meer informatie of het downloaden van een machtigingsformulier zie www.dopersduin.nl (optie vrienden)

Dopersduin

Schoolse Berichten is een gezamenlijke uitgave van de SSVS en het doopsgezind broederschapshuis Dopersduin, een inspirerende omgeving voor vakanties, groepen, vergaderingen, schoolreisjes en B&B.

Dopersduin

Oorsprongweg 3
1871 HA Schoorl
072- 509 1274
www.dopersduin.nl
info@dopersduin.nl

Colofon

Oplage 500
Verschijning 2x per jaar

Met medewerking van

Agnès Schlüter (blz. 21)
Annegreet van der Wijk (blz. 48)
Annelies Mons (blz. 28, 44)
Geertje Damstra (blz. 6, 20, 38,
40, 54, 58)
Gertjan Huisman (foto's)

Jelien Veenstra (blz. 50 en
vormgeving)
Kalle Brüsewitz (blz. 4, 57)
Kolja Winkler (blz. 37, 52)
Marijne Stenvers (foto's)
Martijn Maring (blz. 15, 19)
Wieteke van der Molen
(blz. 3, 8, 24, 32)

STIL

de ochtend rekt zich uit en
de dag schijnt in de ogen
de broodjes fluiten buiten
en de merels in de oven

stil
de dag wil blijven liggen
lepeltje lepeltje
wang aan wang
en met dromen loom beginnen
een zondagleven levenslang

- Merel Morre